

1. Petrova 1,3-5.13 Sal 12.6.16

Od apoštola jsme právě vyslechli kus vznosné písně o křesťanské naději. Možná nám zněla "kostelově" (kde jinde než v kostele říkají taková slova jako "veleben") - ale pokud si bohoslužby a pobyt v kostele spojujeme se svátečními či povznášejícími chvílemi - vezme, že ta vznosná píseň začínající slovy "Veleben buď Bůh..." zní jako poselství do docela nekostelové situace.

Adresátům toho dopisu se začly otřásat jejich dosavadní opěrné body a jistoty.

Jestli těm bratřím a sestrám byl až donedávna blízkou jistotou a opěrným bodem Bůh a Otec JKa - teď jim najednou citelně blíž než on připadají starosti a úzkosti. Vyvolávají je malí i velcí pozemští potentátové, šéfové, autority. Vyhrožují, posmívají se, nebo je šikanují...

Na křesťany ze sborů, kam apoštol poslal svůj okružní dopis, dopadají nadávky a výhrůžky. Někdo je označuje za podezřelé živly, někdo za naivní sluníčkáře, kteří slouží cizím zájmům, některým zas doma nadávají do kostelových myší. V tom všem začli ztrácet půdu pod nohama, radost - a spolu s tím se vypařil i pocit, že život ve společenství církve je skutečně dobrá volba.

Znáte to. Sice jsme se ke konfirmaci naučili recitovat "Bůh je naše útočiště i síla" - nebo zpívat "Bůh je záštita má" - ale stejně se ocitnem v okolnostech, na něž se zdá víra slabá. Do života vpadne nemoc, ztráta zaměstnání, pomluvy a předsudky šířící se zrovna společností - a když nás takové chvíle zmáčknu, jako by se nám posmívaly - kde je ta vaše záštita, útočiště, síla? Nač je vám doufání, proč se řídit nadějí? Proč velebit toho vašeho Boha? Boží sliby a ujistění nám připadají daleko, neúčinné, zbytečné.

Čím tváří v tvář takové situaci oslovuje apoštol?

- především své adresáty nelituje. Neslyšíme "jací jste to chudáci, no musíte to nějak přetpět, nashledanu v lepších časech." Místo toho jim připomene a zvýrazní opěrné body i pro takovéhle znejistění - pro chvíle, kdy ztrácíme půdu pod nohama. Nevymýšlí nic moc nového - ale tváří tvář citelně dopadající realitě připomene a znova vyloží to základní na křesťanském poselství. A pěkně to do té aktuální nouze zakreslí.

Opěrný bod číslo jedna je podle apoštola **BOŽÍ SLITOVÁNÍ**, Boží milosrdenství. Jeho účinnost a moc se v našem světě projevila **VZKŘÍŠENÍM** Ježíše Krista. Vítězství, které dal Bůh ukřižovanému Ježíši, to je vítězství Božího života nad smrtí. Ta událost **TŘETÍHO DNE**, kdy byl odsouzený a popravený Ježíš vzkříšen - to není jen nějaká věrouka, ani dávno odeznělý zázrak nebo svátek - naopak - to je událost **NOSNÁ I PRO NÁS**.

Proč si ji připomínat? Proč zpívat Vítězi k počtě zpívejme a Vzkříšeného velebit hned zrána? Protože **NÁM** - jak podtrhuje apoštol - dává **NOVÝ ŽIVOT**. Doslova tam stojí: Plodí nás, rodí - jako **LIDI NADĚJE**.

Apoštol si troufá použít velmi **SILNÉHO OBRAZU**: Bůh nám dal nový život. Způsobil nové narození.

Z toho obrazu smíš především slyšet - ve víře jde o život. O to, co život počíná, rodí - co ho vyživuje, tvaruje a směřuje. Je to život, který má budoucnost. Darovanou, otevřenou, nově narozenou. Tohle smíš od života ve víře čekat.

Občas se mezi křesťany různých směrů řeší, podle čeho se pozná znovuzrozený člověk. Prostořeká odpověď zní - podle toho, že "má dva pupíky"... Apoštolova odpověď říká - má naději. Naději, která neskuhrá, když se dostane do úzkých. Naději, která neříká - vidíte, já to říkal, že to nemá cenu...

Ta naděje není z nás. Není závislá na naší schopnosti jednou se pro něco (či někoho) nadchnout a jindy se k té samé věci či člověku obrátit zády. Nezávisí na tom, jestli jsme rození optimisté či škarohlídi. Je to naděje, která se rodí tam, kde člověk přijímá sílu Kristova vzkříšení. *Vzpomeňte, co slíbil váš mistr Ježíš živý - a znovu čekejte veliké Boží divy.* Takhle si ta naděje zpívá, tohle čeká. A u ní se se teď zastavme:

Je to naděje pro Boží dílo mezi NÁMI. Když apoštol říká **MEZI NÁMI**, myslí tím především **V NAŠICH** společenstvích, klidně můžeme říct - ve sboru. Umožňuje nám to nepohřbívat sbor - nelámat nad lidmi hůl - ale pouštět se do věcí s nadějí. Ne z pouhé povinnosti, ale s očekáváním. Ne jen z tradice (že to tady bylo, tak to musí pokračovat), ale protože věříme "MÁ TO SMYSL, má to díky Vzkříšenému Pánu budoucnost."

Naděje neznamená ztřeštěnost. Ale naděje ještě víc brání, abychom alibisticky říkali, to stejně nemá cenu. Ta Bohem Otcem porozená naděje brání, abychom se nechali fascinovat nepříznivými okolnostmi. Někdy to vypadá, že se proti nám všechno spiklo. Naděje nedovolí, abychom tomu spiknutí uvěřili a podlehli.

...a DOKONALE DOUFEJTE, přidá v návaznosti na svou písničku o naději apoštol o pár veršů dál. Tím upozorní - tu naději smíme sdílet v **CELÉM ŽIVOTĚ** - s druhými lidmi. Se sousedy, spolužáky, spolupracovníky i spoluobčany.

My jsme národ skeptiků. Se zadostiučiněním a někdy až škodolibě ukazujeme, kde se co nevyvedlo. I když jdou čísla úspěchů nahoru, stejně všichni odshora až dolů říkají, že je všechno špatně. Prolezlé podvody a intrikami jak kompost žížalami.

Přítom s jistotou platí - rubem takovéhle skepse (svým způsobem laciné) je - alibismus. Ničemu nevěřím, pro nic nežiji - a proto se řídím hlavně heslem "Nehas co tě nepálí." Nemám naději - a proto mám důvod říkat "Nemá cenu nasazovat se pro věci, které překračují ploty našich stále víc kvetoucích zahrádek."

Jako společenství církve - ve sboru - jsme UPROSTŘED této skepse a alibismu povolání tvořit společenství naděje. Společenství, v kterém nedají na řeči, že je všechno podplacené a nic nemá cenu - ale koukají, kde se můžou zasadit o dobrou věc - a s nadějí se do toho pustí...

Být kvasem naděje jak v tom Ježíšově podobenství - jít životem s nadějí, že je zaděláno na vítězství Božího království - **to je ono doufání dokonalé**, to je nasměrování života, opřenéhoinspirovaného Kristovým vzkříšením.

Řeknete možná - jak z nás chce svědky naděje apoštol udělat? Nemáme jen vypnout mozek, zakázat si pochybosti - a nechat si do hlavy lít nějaké cizí názory (bláznivé a neodpovědné, byť by byly stokrát apoštolské)?

Jenže apoštol nám nechce vymýt mozek (být se i nadějami dá mozek vymývat). Nepíše jako vůdce sekty nebo jako krysař lákající naivky na líbivé řeči. Píše svůj list jako pastýř. Ví, jak na nás život a doba umí dolehnout. Dokáže si představit, že bloudíme životem jak ulicemi špinavého města, plného oprýskaných paneláků - slunce nezasvítí, travička se nezazelená... - a tu jakoby nás apoštol vzal za ruku - a vyvedl na chvílku někam, odkud je vidět hodně daleko. A na té vyhlídce nám dosvědčuje - podívejte: - tohle je nachystáno - žádné laciné ani podbízivé Bí sliby - ale dědictví NEPORUŠITELNÉ - NEPOSKVRNĚNÉ, NEUVADLÉ! To je pro vás u Boha uloženo - a nikdo ho nevytuneluje. To žije. **TO JE VÁŠ VÝHLED** - tohle je vaše budoucnost... tohle jsou opěrné body, které nic nenahlodá ani nesrazí.

A co nám tohle vše na našich cestách a uprostřed naší únavy, otázek, zápasů nebo bloudění dosvědčuje? Křest: křest jako "razítka z nebe" - potvrzení přímo od Boha Otce a Pána Ježíše Krista: - i s vámi se počítalo v události Kristova vzkříšení. A proto nebojte - patříte té budoucnosti - a jejím záchranným světlem si už teď bez obav prosvěćujte životy.

A tenhle výhled potkáváme právě tady - ve společenství církve. Potkáváme ho, když je plný kostel - i když se sejdou dva neb tři... na mládeži či biblické, při hovoru v hospodě. - tohle smíme očekávat od "chození do kostela", od bohoslužeb - tyhle průhledy k věčnosti - a ještě víc z věčnosti do naší časnosti. Bohem darovaný nadhled - a obživování nadějí, kterou jen tak někdo a něco nezdohá.

A když to zjistíme - bude se nám snad líp i děkovat a říkat "požehnaný Bůh". A upřímněji a přesvědčeněji nám tady půjde přes rty: Veleben Buď Bůh a Otec našeho Pána JKa. Jemu buď všechna chvále čest a pozdravení. Amen

Píseň 667,1

In: Požehnaný Pán, každého dne za nás nosí naše břímě, Bůh, spasitel náš. On jest Bůh náš, Bůh vítězství. Hospodin Pán ze smrti vyvádí. Amen

Píseň 68,1-3

Modlitba

Náš Bože a Otče, svolals nás, abychom si v tento tvůj den naléhavě uvědomili blízkost tvého díla. Obnovuješ to, co se nám rozpadá pod rukama a s čím si nevíme rady. Tvoříš víru v srdcích obrněných nedověrou. Uprostraňuješ spravedlnosti navzdor tomu, že daleko spíš vsadíme na vítězství nespravedlnosti. Osvobozuješ - tam, kde se zdálo zotročení ovládat lidi už napořád. Vyvádíš ze zajetí soběstřednosti a obdarováváš milostí nás - stvoření, které tvůj hlas tolikrát neslyší. Tento svět, jehož temnoty i my často rozmnožujeme - navštěvuješ světlem tvé spásy.

Žasneme nad tím, radujeme se z toho, chválíme tě a zpíváme ti. Jako tvůj lid ti chceme s obnovenou důvěrou naslouchat. Buď tedy s námi - jako ten, který své dílo nepřestal konat. Amen

1. čtení Iz 51,12-16

Píseň 407

kázání

Píseň D 660

Ohlášení

Přímluvy

Ve jménu JKa předložme Otci i tyto prosby. Připojte se k prosbám společným zpěvem *Kyrie eleison!*

- za církev, její kazatele. Ať se stáváme uprostřed tohoto světa svědky naděje. *Kyrie eleison!*

- za lidi bez výhledu. Za ty kdo ztroskotali ve svém úsilí - za ty, kdo se už o nic nesnaží - za vyhořelé a vyčerpané - *Kyrie eleison!*

- za lidi sevřené vinou - za ty, na něž dopadla ztráta zaměstnání - nespravedlivost a zvuě šéfů v práci - předsudky a fobie - *Kyrie eleison!*

- za pronásledované křesťany - za ty kdo nesou posměch pro spravedlnost a pomoc bližním - za ty kdo se zastávají práva a pravdy - *Kyrie eleison!*

- za ty, kdo umírají i za ty kdo je doprovázejí - za ty, kdo jsou zavaleni smutkem - naříkají - pláčou - a nevidí pomoc ani východisko - *Kyrie eleison!*

Vyslyš nás, když ve jménu vzkříšeného Pána společně voláme: Otče náš,...

Poslání Př 23,17-18

Požehnání

Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí DS. Amen

Píseň 68,9